

stemmelse, der iøvrigt ifølge dens § 1 ikke var anvendelig for alle Kjøbstæder, giwne Forskrifter, selv om de efter Udgivelsen af Frdg. 27de Januar 1804, jvfr. denne Frdgs. §§ 75—80, endnu maatte anses som gjældende, under de forandrede Tidsforhold neppe nogetsteds bringes i Anvendelse og formentlig eiheller længer egne sig dertil.

Som Følge heraf har man ikke skjønnet rettere, end at det, for at opretholde Betydningen af de ovenfor omhandlede Vedtægter, vil være nødvendigt at udvide disses Omraade til ogsaa at omfatte Næringsadkomst paa Gjæstgiveri, og hertil figter det foreliggende Lovforslag.

Med Hensyn til Gjennemførelsen af den i Lovforslaget indeholdte Bestemmelse skal man tilføje, at i de Vedtægter, der i Henhold til Lov af 23de Mai 1873 § 9 ere blewne stadfæstede af Indenrigsministeriet, er der fastsat, hvilket Antal af Næringsadkomster der i den paagjældende Kommune kan meddeles dels paa Vertshushold og

Restauration, dels paa Konditori; naar et Borgerstads herester bliver ledigt, meddeles det, naar flere have anholdt derom, til den, der har meldt sig først, uden at der tilkommer Byraadet nogen Indflydelse paa, hvem Borgerstabet skal meddeles, idet den nævnte Lovbestemmelse ikke indeholder nogen Hjemmel for en saadan Afvigelse fra Næringslovens almindelige Grundfætninger. I Tilfælde af, at Udøvelsen af en Beværtningsnæring særlig er knyttet til Besiddelsen af en bestemt fast Eiendom (t. Ex. Vertshushold i et Lystanlæg), er det i Vedtægterne fastsat, at Adkomst til at drive Beværtning i den paagjældende Eiendom kan meddeles udenfor det iøvrigt bestemte Antal af Adkomster. — I alt væsentligt lignende Bestemmelser, som de ovenfor anførte, ville i Vedtægterne kunne bringes til Anvendelse paa Gjæstgivernæringen, navnlig ogsaa saaledes, at Vedtægterne ikke blive til Stæde for Eierne af de bestaaende Gjæstgivergaarde i Tilfælde af disses Salg eller Vortforpagtning.